

POSTANOWIENIE

4 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 4 grudnia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa K. J.

przeciwko [...] Szpitalowi Klinicznemu z Polikliniką Samodzielny Publiczny Zakład
Opieki Zdrowotnej we W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej K. J.

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 11 sierpnia 2023 r., I ACa 2178/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 sierpnia 2023 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację powoda K.J. od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 5 lipca 2022 r. w sprawie o zapłatę przeciwko [...] Szpitalowi Klinicznemu z Polikliniką Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej we W. i orzekł o kosztach postępowania.

Powód wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył wyrok Sądu drugiej instancji w zakresie punktu pierwszego, dotyczącym oddalenia wobec [...] Szpitala Klinicznego z Polikliniką Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej we W. żądania zasądzenia na rzecz powoda renty z tytułu utraty zdolności do pracy w kwocie po 7 000 zł miesięcznie oraz skapitalizowanej renty

z tytułu utraty zdolności do pracy za okres trzech lat przed wniesieniem pozwu w kwocie 252 000 zł oraz wnosił o uchylenie tego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi pozwany wniósł o odrzucenie, ewentualnie oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi

kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano oczywistą zasadność skargi w związku z naruszeniem art. 442¹ § 1 k.c. w zw. art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02; z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06).

W analizowanej skardze kasacyjnej nie wykazano tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany, powód nie udowodnił przesłanek odpowiedzialności deliktowej strony pozwanej, a więc tym bardziej trudno zakładać, że pozwany dopuścił się zbrodni lub występku. Dokonana przez Sąd Apelacyjny ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na ustalenie, że działaniom lub zaniechaniem służb medycznych strony pozwanej można przypisać cechy czynu bezprawnego uzasadniającego odpowiedzialność strony pozwanej na podstawie wskazanych wyżej przepisów, a więc błędu medycznego. Okoliczność, że w postępowaniu w sprawie I C 2113/16 powód uzyskał zadośćuczynienie z tytułu naruszenia praw pacjenta do informacji nie jest tożsame z ustaleniem, że działania lub zaniechania strony pozwanej pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym z rozstrojem zdrowia powoda w postaci utraty widzenia w oku prawym.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł jedynie o odrzucenie, ewentualnie oddalenie skargi kasacyjnej. Skutkuje to tym, że w razie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania koszty sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę nie mogą być uznane za koszty celowej obrony. Wniosek o ich zasądzenie związany był bowiem z innym oczekiwanym rozstrzygnięciem (zob. postanowienia SN z: 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14; z 5 grudnia 2013 r., III SK 23/13; z 18 grudnia 2012 r., II CSK 397/12).

[SOP]

[a.ł.]